

ÜDVÖZÖLJÜK HAZÁNKBAN AZ EURÓPAI BALOLDAL KÉPVISELŐIT!

Április 9: Európai NEM a megszorító politikákra

Április 15–17: Az Európai Baloldali Párt Végrehajtó Bizottságának budapesti ülése

Az európai munkásmozgalom fontos eseményeinek színhelye lesz április hónapban Budapest. Az áprilisi demonstráció jelentősége egyaránt összeurópai és magyarországi. Európa gazdaságát a világgazdasági válság súlyosan érinti. Hamis azt állítani, hogy a válság lecsengett, itt vannak az élénkülés jelei. Amíg a munkanélküliség rekord magasságokban mozog és a lakosság túlnyomó többségének az életszínvonala nem emelkedik, hanem csökken, addig nem lehet beszélni a gazdasági válság végétől. A tőzsdék forgalmának növekedése, a nagybankok újra növekvő profitja, a nagytőkék ismét csillagászati jövedelmei nem a válság végét jelzi. Sok tapasztalatból tudjuk, hogy ez a gazdagság nem csorog le sem a munkásokhoz és alkalmazottakhoz, sem a továbbra is növekvő számú munkanélkülihez és még kevésbé a már tartós és mélyszegénységben élő családokhoz, emberekhez. Ellenkezőleg, a válság elhúzódó lesz és to-

vábbi súlyos következményekkel fenyeget.

Az április 9-i tüntetést az Európai Szakszervezeti Szövetség (ETUC) és a hat magyar szakszervezeti szövetség közösen szervezi, ami jelentős előrelépés a hazai munkás érdekvédelemben. A demonstráción, amit az Európai Baloldali Párt és a Munkáspárt 2006 teljes szívvel támogat, több ezer külföldi dolgozó részvétele várható. A hazai dolgozók nagyarányú részvételével meg kell mutatni, hogy a jövőben már mi sem fogadjuk el passzívan az elbocsátásokat, a bérek és nyugdíjak reálértékének csökkentését, a szociális háló lebontását és a szociális jogok, köztük a szakszervezetek partneri jogosítványainak megvonását, semmibe vételét. A demonstráció, Petőfi szavaival élve, azt kívánja kifejezni, hogy „habár felül a gálya és alul a víznek árja, azért a víz az úr”.

Az Európai Bizottság politikáját a világgazdasági válság jobboldali irányba sodorta tovább. Az Unió legbefolyásosabb embere, *Angela Merkel* német kancellár, amikor 2008 őszén a válság elérte Európát, sietett leszögezni, a válságra nemzeti megoldásokat kell találni. Azután a német és a többi európai nagybankok zsebeit jól megtömték az állampolgárok adóbefizetéseiből eredő pénzekkel. Merkel asszony a görög pénzügyi válság első napjaiban is igyekezett kint tartani álláspontja mellett, Németország és az EU nem vállal részt a görög gazdaság megmentéséből, forduljanak az IMF-hez. Ezen a ponton azonban már kiderült a súlyos tévedés: csak egyetlen közös euró van, és a görög, a korábbi, de a szőnyeg alá söpört ír, az egyre súlyosabb portugál és spanyol, valamint a háttérben régóta meghúzódó olasz eladósodottság az euró régiót egészében fenyegeti, súlyos megrázkódtatásnak teheti ki a német gazdaságot is. És jött a fordulat: az euró régió országainak közös pénzügyi biztonsági alapot kell képezni, amelynek legnagyobb befizetője Németország lesz, de a német vállalatok súlyát el kell takarni a többi országra is kiróni szándékozott befizetési kötelezettséggel. Hogy a hiányokból és néhány ország kiegészítő forrásaiból, ha összeadják is, hogyan lesz a né-

met hozzájáruláson túl egy nagyobb biztonsági alap, ez a javaslatot tevő és elfogadó politikusok titka maradt.

Ez az „apró”, néhány nap alatt megszületett fordulat jellemző az EU kialakulásának egész történetére: minden fázisban előremenedéssel, bővítéssel és új irányvonalakkal próbálták elodázni a problémák valós megoldását. Így született többek között az egységes piac koncepciója (1985), és a maastrichti döntés (1992): gyorsan hozzuk létre a közös valutát és közben nyissunk keletre is. A mostani döntésnek azonban az integrációs folyamatot még mélyebben fenyegető következményei vannak. A közös pénzügyi alapot csak úgy lehet létrehozni, ha az eddig még nemzeti hatáskörben levő (bár már sokszor megsértett) költségvetési önállóság megszűnik és a maastrichti négy feltételnél (amit egyébként Németország és Franciaország sem tart be következetesen) több közös norma szabályozza az euró tagországok gyakorlatilag egész gazdaságpolitikáját. Ehhez az érintett országok vezetőinek külön ülésére volt szükség. Vagyis megtörtént az első lépés az Unió formálisan is kétsebességre váltásához, vagyis kettészakításához. A kívül maradók vagy az „előkelő idegenek” közül kerülnek ki, mint Anglia és Svédország, vagy (a már euró-tag Szlovénia és Szlovákia kivételével), a „rongyos” keletiek, és legyünk őszinték, az utóbbi kategóriába sorol be Magyarország is. A kezdeményezést az Európai Tanács március 25-én határozat rangjára emelte.

Az Európai Baloldali Párt az Unióban felülkerekedett egész irányzatnak a következetes ellenfele, az egyetlen politikai szervezet, amely belülről tud bírálni és egyidejűleg kívülről tud harcolni az európai dolgozók fokozódó kizsákmányolása és elnyomása ellen, a nemzetek egyenjogúságáért az Unióban és a népek összefogásáért a világban, a válságból való békés kimenetelért és Európa jövőjéért a világgazdaság változó erőterében. A Munkáspárt 2006 büszke arra, hogy tagja az EBP-nak, mert így több lehetősége van részt venni az európai baloldali erők összefogásában és a hazai dolgozók politikai érdekvédelemben.

A TARTALOMBÓL

Tovább a centralizálás útján

Az Európai Tanács határozata 2–3. oldal

Európai Baloldali Párt

Paktum a pénzpiacokkal, „Nem” a líbiai beavatkozásra 3. oldal

Európai demonstráció

Rövid program 3. oldal

Tamás Gáspár Miklós

Az új alkotmányról 4–5. oldal

Helyhatósági választások

A kormánypártok kudarca 5. oldal

Zsákutca Koszovóban

No comments! 6. oldal

Venezuela

Utazzunk! 6. oldal

Japán

Természeti és atomkatasztrófa 7. oldal

Az Európai Tanács határozata

2011. március 25.

Kivonat kritikai ismertetés

Mivel a hazai közvélemény az Unió elnökségünk félére ellene alig kap tájékoztatást arról, ami az elmúlt hónapok intenzív tárgyalásai során az Európai Unióban történik, szükséges ismertetni az európai állam és kormányfők testületének, az Európai Tanácsnak a március 24–25-i ülésén hozott, a szervezet és tagállamai jövőjére nagy hatást gyakorló határozatát. A határozat egy ünnepélyes hangvételű preambulummal és az alábbi első ponttal kezdődik:

„Az Európai Tanács a mai napon intézkedések átfogó csomagját határozta el, amely válaszol a válságra, megőrzi a pénzügyi egyensúlyt és lefekteti az alapokat a hathatós, fenntartható, és egyúttal szociális és munkahely teremtő növekedésnek. Ez meg fogja erősíteni a gazdasági kormányzást, az euró övezet és az Európai Unió versenyképességét”.

Ezután egy fejezet foglalkozik a „nemzeti stabilitási és konvergencia programokban” és a „nemzeti reform programokban” foglalt konkrét intézkedésekkel és megállapítja, hogy korábbi határozatok értelmében ezeket április hónapban kell benyújtani Brüsszelben. Az Európai Bizottság a programok alapján országokként konkrét intézkedéseket fog kidolgozni, amelyekről az Európai Tanács júniusi ülése fog *határozni*. A későbbi magyar kormányprogramról ugyan megjelentek hírek a sajtóban, de arról, hogy ezeket az EU fogja felülbírálni és jóváhagyni, eddig csak érintőleg volt szó.

A 2020-ig szóló nemzeti programban 2012-ben biztosítani kell az ismert 3 százalék alatti költségvetési hiányt és ennek fenntartását a következő években. Ezen túl a következő irányelveket adja meg a határozat:

- a munkát vonzóbbá tenni;
- segíteni a munkanélkülieket, hogy visszatérhessenek a munkába;
- leküzdeni a szegénységet és előmozdítani a társadalmi beilleszkedést;

- beruházni az oktatásba és a szakképzésbe;

- megreformálni a nyugdíjrendszert;

- vonzani a magántőkét a növekedés finanszírozása érdekében;

- fellendíteni a kutatást és az innovációt;

- elérhetővé tenni a költség-hatékony energiát és növelni az energiapolitikák hatékonyságát.

Azért, hogy e politikák végrehajtásában *[a kidolgozásról nincs szó! MT]* széles tulajdonos legyen *[ez mit jelent? MT]*, szoros együttműködést kell fenntartani az Európai Parlamenttel, intézményekkel, tanácsadó szervezetekkel, és teljes mértékben be kell vonni a nemzeti parlamenteket, a szociális partnereket, a régiókat és más résztvevőket.

A határozat részletesen foglalkozik az „Egységes Piac” koncepció megvalósításának felújításával, és hogy a Bizottság egy erről szóló törvénytervezetet fog kidolgozni és benyújtani. *[Az eddigi tapasztalatok szerint az „egységes piac” a gyakorlatban számos, a multinacionális cégek érdekeit szolgáló piaci előírást jelent, ami gúzsba köti a támogatottnak mondott kis és középvállalkozások kezdeményezéseit. MT]*

Az Európai Tanács ismételt állást foglalt a Világkereskedelmi Szervezet (WTO) „Doha” fordulójának befejezése, az újabb, a szolgáltatásokról szóló Szabadkereskedelmi Egyezmény 2011-ben való elfogadása mellett. *[Az egyezmény elfogadását korábban a fejlődő országok hiúsították meg. MT]*

A legfontosabb gazdasági témájú határozat az Euró Plusz Paktum jóváhagyása volt, amit júniusig meg akarnak tárgyalni és egyeztetni az Európai Parlamenttel. A paktumot, amelynek alcíme „erősebb gazdaságpolitikai koordinációt a versenyképességért és a konvergenciáért” az euró tagállamok állam és kormányfői értekezlete hagyta jóvá, amihez csatlakozott Dánia, Lettország, Litvánia, Lengyelország

és Románia. Az egyezmény szövege és a Tanács egyaránt hangsúlyozza, hogy az egyezmény nyitott további tagországok csatlakozása számára is. *[Arról, hogy a magyar kormány döntési helyzetben volt már eddig is, hogy csatlakozik-e az egyezményhez, függetlenül attól, hogy a döntés igen vagy nem, az országgyűlést és a közvéleményt tájékoztatni kellett volna. MT]*

A Tanács határozata szerint „az egyezmény a Stabilitási és Növekedési Paktum olyan reformját jelenti, melynek célja a költségvetési politikák feletti felügyelet kiterjesztése kényszerítő eszközök következetesebb és korábbi időpontban való alkalmazásával, a nemzeti költségvetésekre vonatkozó új szabályok bevezetésével és a nemzetgazdasági egyensúlyhiányok új felügyeletével”. „Az egyezmény elsősorban azokra a területekre irányul – írja a bevezető szöveg –, amelyek nemzeti hatáskörbe tartoznak és kulcsfontosságúak a versenyképesség fokozása és a káros egyensúlytalanságok elkerülése szempontjából”.

Az egyezmény egyik irányelve szerint „minden évben minden egyes állam illetve kormányfő konkrét nemzeti kötelezettségeket fog vállalni”. ... „A kötelezettségek végrehajtását és a közös politikai célok megvalósulása irányába való haladást politikailag az euró övezet és a csatlakozott országok állam és kormányfői fogják politikailag évente ellenőrizni a Bizottság jelentése alapján”.

Négy fő témakörre terjed ki a kötelezettség vállalás: versenyképesség, foglalkoztatás, fenntartható költségvetés és pénzügyi stabilitás. A témakörökön belül a részletesebb vizsgálat kiterjed olyan az állami költségvetésektől távolabb álló területekre is, mint például a bérlétszámok, a bérlétszámok nemzetközi összehasonlításban és 4 fő szektor szerinti alakulása, a munkabérek terhelő adók és azok kívánatos csökkentése, a termelékenység növekedését szolgáló politikák, és természetesen a költségvetési terület egésze, oktatás, egészségügy, nyugdíjak, szociális juttatások, valamint a témákkal kapcsolatos jogszabályok vizsgálata. A négy fő témakörön túl

az adórendszerek harmonizációja is napirenden van, az adórendszer egésze azonban továbbra is nemzeti hatáskörben levőnek minősül.

Az Európai Tanács úgy határozott, hogy az alapszerződés 136. cikkelyét a következő paragraffussal egészíti ki: „A tagállamok, amelyeknek a fizető eszköze az euró, létrehozhatnak egy stabilitási mechanizmust, amit működésbe hozhatnak, ha erre feltétlenül szükség van az euró övezet egészének a stabilitása érdekében. A kért pénzügyi segítség megadása a mechanizmus keretében mindig csak szigorú feltételekkel történhet”. A mechanizmus pénzügyi forrásairól, a pénzeszközök felhasználásáról és a szervezeti megoldásokról a határozat II. számú melléklete intézkedik. Az új mechanizmus neve „Európai Stabilitási Mechanizmus” (ESM) és jogi értelemben az euró övezet tagállamai közötti kormányközi szerződés hozza létre. A szerződést a Lisszaboni Szerződéshez csatolják mellékletként. Az intézkedés 2013. júniusban lép a korábbi szűkebb hatáskörű intézkedések helyébe, székhelye Luxemburg lesz.

A Tanács a gazdasági témában hozott határozatokon túl részletesen foglalkozott a líbiai helyzettel és lényegében Kadhafi elmozdítása mellett foglalt állást, gyakorlatilag jóváhagyta az ENSZ Biztonsági Tanácsának határozatán messze túlmenő francia–angol–amerikai katonai beavatkozást. Üdvözölte a március 19. egyiptomi népszavazás eredményét az alkotmány módosításáról. Elítélte az erőszak alkalmazását Jemenben, Bahreinben és Szíriában. Az Unió kívüli mediterrán országoknak bővülő gazdasági kapcsolatokat és több gazdasági segítséget ígért, valamint kitűzte a bevándorlási kérdés rendezésének egy újabb időpontját. A katasztrófa sújtotta Japánnak gazdasági és műszaki segítségnyújtást ígért és a gazdasági kapcsolatok kibővítését irányozta elő.

Az Európai Tanács határozata a tagállamok nemzeti szuverenitásának korlátozásában messze túlmege a nagy nehezen, valójában törvénytelenül elfogadott Lisszaboni Szerződés adta felhatalmazásokon és olyan >>>

>>>

új intézményi rend létrehozását irányozza elő, amelyet a tagállamok lakossága önként semmiképpen sem fogadna el, de amelynek elfogadását, illetve az ahhoz való csatlakozást gazdasági és politikai nyomással ki akarják erőtleníteni. A demokrácia deficit felszámolásának célját ezúttal nem lehetett felfedezni még a jövő irányvonalának a meghatározásában sem. Az Unió abban is tovább lépett korábbi határozataihoz képest, hogy ilyen nyíltan még sohasem képviselte az európai nagybankok és multinacionális cégek érdekeit. A szövegben ugyan ismétlődően szerepelnek a munkanélküliség csökkentése és a szociális feladatok is, valójában azonban ezek mögött nem áll semmilyen intézkedés, míg a nagybankok és vállalkozók érdekei szigorú szabályokkal alátámasztottak és szükségszerűvé teszik a további gazdasági és szociális hanyatlást. A nemzetközi porondon is az EU imperialista törekvésekkel lép fel és azokat támogatja. A korunk sajátosságaiból adódó különbségek ellenére ez olyan politika, mint amellyel *Colbert* elősegítette az egységes Franciaországot, *Bismarck* az egységes Németország létrehozását. A szociális és békés Európa víziója vagy eltűnik a gazdasági kényszerrel és hatalmi eszközökkel létrehozandó Unió süllyesztőjében, vagy a nemzeti és osztályérdekek szét fogják feszíteni az integráció most kialakulóban levő rendszerét.

Morva Tamás

Európai Baloldali Párt: Paktum a pénzüccokkal

Míg a globális válság feltárta milyen zsákutcába vezettek a neoliberális politikák, amíg a népek mindenütt Európában demonstrálják a megszorító politikák egyértelmű elutasítását, az Európai Unió vezetői azon vannak, hogy aláírjanak egy paktumot a pénzüccokkal.

Az Unió 2010 óta törekszik meggyőzni állampolgárait, hogy a megszorításokat azért vezetik be, mert bizonyos emberek nem tudták kordában tartani az eladósodást és nem lehet másként megküzdeni a válsággal. Ezzel szemben a megszorítások néhány ember „közös” elhatározása volt: az Európai Bizottság *Merkel* kancellár és *Sarkozy* elnök javaslatára dolgozta ki a versenyképességi paktumot, amely egészében kockára teszi a fizetéseket és a munkások szociális jogait. Most *Angela Merkel* és *Nicolas Sarkozy* vezetésével még többet lefaragnak a szociálpolitikából a népekkel és a nemzeti vagy európai parlamenti képviselőkkel való minden konzultáció nélkül. A legtöbb tagállamban brutális és intenzív megszorító politikákat hajtottak végre, erősen megvágták a közkiadásokat, csökkentették a béreket és nyugdíjakat. A közszolgáltatások privatizálásával, az adók, a dolgozók által fizetett járulékok és a nyugdíj korhatár emelésével tönkretették a társadalmi biztonságot és mindazt, amit az elmúlt 40 év alatt a jóléti

állam megvalósított. A portugál miniszterelnök éppen a napokban nyújtotta be lemondását, mert a parlament visszautasította a Stabilitási és Növekedési Paktum alapján az elmúlt 12 hónap alatt benyújtott negyedik megszorító csomagot.

A „Paktum az euróért” széles körű és erőszakos támadás az európai népek szociális és politikai jogai ellen. A pénzüccoknak a népek és államok feletti totális ellenőrzését szervezi meg, még hozzá 2013-ban való bevezetéssel. Európa állampolgárai hónapok óta szenvednek a fizetések és nyugdíjak csökkentése miatt és joguk van megkérdezni, hogy mi lesz itt és most? Referendumot kezdeményezünk minden európai országban és felszólítjuk Európa népeit, hogy utasítsák el ezt a példa nélküli antidemokratikus és neoliberális offenzívát.

Az EBP szilárdan meg van győződve arról, hogy van alternatív megoldás, amit különböző eszközökkel el lehet érni; a pénzügyi tranzakciók megadóztatásával le lehet törni a spekulációt,

létre lehet hozni a társadalmi fejlődés és szolidaritás alapját, amellyel létre lehet hozni a gazdasági, szociális és ökológiai politikákra alapozva Európa valószínű és tisztességes talpra állításának a tervét. Sürgetjük a köztartozások európai problémájának megoldását: az államadóságok azonnali újratárgyalását európai szinten, beleértve az adóságok egy részének a törlését.

Az EBP szolidáris az Európa szerinte növekvő társadalmi mozgalmakkal, támogatta és támogatja a szakszervezetek mozgósítását a brüsszeli, londoni, spanyolországi, franciaországi és németországi demonstrációkra március 22 és 26 között, valamint az április 9-i budapesti európai demonstrációra.

Az EBP elnöke és elnöksége felhívja Európa állampolgárait, hogy alkossanak ellenállási frontot a „Paktum az euróért” ellen, és hogy képviseljék a válságból való kilábalásnak és egy más Európa megvalósításának az alternatíváját.

az Európai Baloldali Párt Elnöksége

Az EBP követelése

Az EBP követeli a Líbia elleni katonai beavatkozás azonnali beszüntetését.

A Tripoli és más líbiai városok elleni katonai beavatkozás – beleértve a bombázási kampányt – nem teremt békét Líbiában. Az Európai Baloldali Párt meggyőződése, hogy a beavatkozás célja nem a népi felkelés segítése és a civilek megvédelmezése, hanem a régió és az ország nyersanyag forrásai feletti ellenőrzés visszaszerzése.

A líbiai összeütközésnek nincs katonai megoldása, helyette politikai és diplomáciai

kezdeményezésekre van szükség. Az Európai Baloldali Párt támogatja a demokratikus és haladói mozgalmakat Líbiában, ezért azonnali és feltétel nélküli tüzszünetre szólítjuk fel a szövetséges erőket valamint *Kadhafi* csapatait és a líbiai felkelőket.

A békés megoldás felé tett konkrét lépés lehet nemzetközi politikai és diplomáciai misszió és civil megfigyelők küldése Líbiába. Nagy szükség van humanitárius segély küldésére is Líbián belül és kívül, amelyet azonnal a helyszínre kellene juttatni.

Az európai demonstráció rövid programja

Gyülekezés: 11.00–13.00 között, Hősök tere díszburkolat

Buszok parkolása: Felvonulási tér Ajtósi Dürer-Damjanich utca közötti szakasza. A buszoknak a rendezvény hivatalos plakátját, az ország, valamint a szakszervezet megnevezését kell kitenniük jól látható helyre, mert a rendőrök és a biztonsági szolgálat csak a jelzéssel rendelkező buszokat engedi be a parkolóba. A buszokra a le- és felszállás is a felvonulási téren történik.

A felvonulás kezdete: 13.30

A felvonulás útvonala: Hősök tere – *Andrássy út* – Oktogon torkolat (központi úttest), a felvonulási útvonal hossza: 1,5 km.

Színpad: Az Oktogon torkolatban az *Andrássy út* on keresztnben lesz felállítva. A rendezvény a színpadon egy koncerttel indul, ezt követik a beszédek. A színpadon az ETUC határozott elvárása, hogy a beszédek együttes időtartama nem haladhatja meg a 35 percet. A rendezvényt egy koncert zárja: *Mystery Gang*.

A rendezvény várható befejezése: 16.00

Tamás Gáspár Miklós: Az új alkotmány történelmi jelentősége

Tamás Gáspár Miklósnak a Népszabadság 2011. március 29. számában megjelent cikkét terjedelmi okokból rövidítenünk kellett. A bevezető bekezdéseket és a cikk második felét közöljük, az elválasztó jelsor a kihagyás helyét jelöli. (A szerk.)

Írásom címe nem ironikus. Magyarország alaptörvényének – és már nem a Magyar Köztársaság alkotmányának! – valóban hatalmas a jelentősége, és meggyőződésem, hogy a Nemzeti Együttműködés Rendszerének megteremtői bevonulnak Kelet-Európa történelmébe.

Nem tudom, az új alkotmány szerzői mennyire vannak tudatában annak, hogy mivel szakítanak és mit folytatnak, mit zárnak le és mit foglalnak össze, de ez egykönnyen megállapítható, és – bár általában elégedetlen vagyok a magyarországi politikai viták minőségével – ezúttal számos kiváló írás jelent meg a tárgyról, ami fölment attól, hogy olyasmire is kitérjek, amit mások már nagyon jól megvilágítottak.

Az új alkotmány, a Grundgesetz, láthatóan szakít a rendszerváltás „zavaros, átmeneti” korszakának liberális alapjogi és közjogi fölfogásával, ez nyilvánvaló. Ami kevésbé nyilvánvaló, hogy így szakít a modern természetjog alapvető tételrendszerével is, amelynek az eredete kétszeresen római: ókori és katolikus. Az eddigi (köztársasági) alkotmány az emberi jogokat abszolútnak tekintette, amelyek természettől fogva megilletnek mindenkit, esetünkben minden magyarországi lakost, és különösképpen a magyarországi honpolgárokat. Az új Grundgesetz az emberi jogokat valamiféle homályos párhuzamba állítja a – nem részletezett – köteleességekkel, és néhány esetben (mindenekelőtt az ún. szociális jogok területén) csak akkor teszi az állam köteleességévé az alkotmányos jogok biztosítását, ha a honpolgárok teljesítenek bizonyos, a törvény vagy a hatóság által majd megállapítandó, el-lenzolgáltatásnak tekinthető kötelezettségeket.

Ez ellentmond az emberi jogok szokásos meghatározásának, viszonylagossá teszi azt, amit eddig az államnak meg kellett – vagy meg kellett volna – tennie, méghozzá föltétel és fönntartás nélkül.

Ez hatalmas fordulat, itt az új alaptörvény eltér nemcsak a legtöbb, „demokratikusnak” nevezett állam alapjogi, emberi jogi dogmatikájától, hanem szembefordul avval a megszámálhatatlan nemzetközi egyezségokmánnyal és szerződéssel is, amely ma – elvben – hatályos jog Magyarországon, de amelyet a magyar bíróságok rendszerint nem érvényesítenek.

Az új alaptörvény olyan rezsimet hoz létre, amely – a választásokra készülő Fidesz-KDNP gondosan ködbe burkolt sugalmazá-

saival ellentétben – nem pusztán folytatja a Bajnai-kormányának az egyensúly helyreállítására a szociális, népjóléti közszolgáltatások leépítésével, a reálbércsökkenéssel, általában: a megszorításokkal próbálkozó politikáját, hanem ezt a politikát köbe vési, az ország alaptörvényévé teszi. (És a széles körű követelések ellenére nem nyilvánítja ki a lakhatás jogát. Ugyancsak hiányoznak az új alaptörvényből a számon kérhető ökológiai jogok.)

A szátrájkjog korlátozása, a mélyen igazságtalan egykulcsos adó (flat tax) bevezetése, a rokkantnyugdíjak és a korengedményes nyugdíjazás elleni támadás, a táppénz megfelezése, a munkanélküli-segély folyósításának három hónapra való korlátozása (ez a munkanélküli-segély de facto megszüntetését jelenti), a szociális segélyek mindenféle abszurd föltételhez kötése, az iskolakötelezettségi korhatár leszállítása, az egyetemisták (és a főszoóktatási intézmények) számára tervezett csökkentése, a megdöbbenő mérvű „forrásmegvonások” az egészségügy, a tömegközlekedés, az infrastruktúra, a kultúra területén, az elbocsátások az államigazgatásban és a közszolgálati médiákban: mindez nemsokára nemcsak a sanyarú pénztelenség miatti kényszerű intézkedés leend, hanem alkotmányos kötelezettség.

Legtöbb honfitársunk – hála persze a médiahelyzetnek is, de csak másodsorban – tudomást se szerez az alkotmányosság antiszociális irányú fordulatáról, amely ilyen környüllások közepette persze nem válhat ki ellenállást. Polgártársaink a következményeket fogják érezni csak, s a jóisten a megmondhatója, kit fognak okolni miattuk. Talán a Nemzetközi Valutaalapot, az Európai Bizottságot, a multikat. Egy szó, mint száz: az idegeneket. Nem az államalapító Orbán Viktort, az biztos.

A szociális alkotmányok jogtörténetileg: újdonságok. A leginkább azok az alkotmányok hangsúlyozzák a „munka” jogait a tőkével szemben, illetve az állam kötelezettségét arra, hogy az állampolgárok tisztességes megélhetésre jogosultak, amelyek a második világháború megrázkódtatásai után, a kereszténydemokrácia meg a szocialista és/vagy kommunista pártok antifasiszta koalícióinak megegyezése révén jöttek létre.

A modern európai „jóléti államok” a nyugati munkásmozgalom, a szovjet befolyás alatt álló „népi demokráciák” (keleti tömb) együttes nyomására, a háború előtti viszonyokkal már ki nem egyező néphangulat hatására – katartikusan – alakultak ki.

A társadalmi igazságosság, a garantált

megélhetés, lakás, egészség, ingyeniskola, olcsó üdülés, sport, tömegközlekedés, olcsó kultúra, a munkások beleszólási joga még a magánvállalatok igazgatásába is (Mitbestimmungsrecht): ez volt a „trente glorieuses”, a dicsőséges harminc esztendő (1945–1975) közvetve vagy közvetlenül alkotmányosan is biztosított „ipari demokráciája”, „fogyasztói” kultúrája Nyugat-Európában, amellyel rettenetes konformizmus és öncenzúra járt együtt.

A szovjet rendszerű államok (különösen 1956, az SZKP XX. kongresszusa és a magyarországi forradalom után) maguk is a „jóléti állam” keleti változatának megteremtésére törekedtek, itt-ott időleges sikerekkel. Ennek a korszaknak a lezárulását konvencionálisan Mrs. Thatcher választási győzelmével (1979) szokás jelezni.

A neokonzervatív fordulat immár szintén harmincesztendős – most már látjuk, ebbe illeszkedtek a „keleti tömb” némely államainak ún. piaci reformjai, amelyek nem vezettek föltűnően nagyobb gazdasági fejlődéshez és az életszínvonal gyorsabb növekedéséhez, mint a tervgazdasági módszerekhez ragaszkodó vetélytársaiknál –, és eredménye igen csak hasonló a „jóléti államéhoz”: eladósodás, finanszírozhatatlanság.

A Fidesz olykori „antikapitalista”, „piacellenes” szólamai ellenére a „perverz újraelosztás” (a jövedelmek átcsoportosítása a szegényektől a gazdagokhoz, a munkától a tőkéhez) zavartalanul folytatódik, bár az Orbán-rezsim politikája valamikéval jobban kedvez a fölső középosztálynak (szemben a globális nagytőkével), mint „baloldali” elődeié.

Amint már említettem korábban, az új Grundgesetz „a közösség számára hasznos tevékenység” kritériumához köti az összes szociális juttatást, ami – ha párhuzamba helyezzük avval, hogy a foglalkoztatás többé nem az állam kötelessége, viszont a munkavégzés az állampolgár kötelessége, nem pedig a joga – két következtetésre kényszeríti mind a jogalkalmazót, mind a tőketulajdon és tőkejövedelem nélküli honpolgárt. A „köztársaság utáni”, posztrepublikánus magyar állam erkölcsi és jogi különbséget tesz a csereértéket termelő személyek (tőkések ÉS bérmunkások), illetve a termelésből kizárt, improduktív személyek (munkanélküliek, nyugdíjasok, diákok, a prekariátus tagjai – azaz a csak rendszertelenül dolgozó, koronként segélyre szoruló, egyik napról a másikra élő új proletárok –, az értelmiségiek, közalkalmazottak, betegek, rokkantak, háziasszonyok/férfiak) között.

Mindehhez hozzájön a büntetőjognak a szubproletariátust („underclass”) megcélzó, represszív megkeményítése ...

(Folytatás az 5. oldalon.)

Zöld siker – kormánypárti veszteség négy német tartományi választáson

Németország négy tartományában voltak idén helyhatósági választások, amelyeken le lehet mérni a lakosság politikai hangulatának változását és a baloldal helyzetét. Általános tendenciának mondható, hogy a kormánypártok veszítettek és elsősorban a Zöld Párt nyert a választásokon. A Baloldali Párt nem tudta beváltani reményeit, de tartani tudta vagy némileg javított eredményein. A választási részvétel az öt évvel korábbi helyhatósági választásokhoz képest nőtt és mind a négy tartományban meghaladta az 50 százalékot, Baden-Württembergben volt a legmagasabb, 66 százalék.

Március 27-én tartották a helyi választásokat Baden-Württembergben, ahol a CDU (kereszténydemokraták) elvesztette kormányzati pozícióját, bár még mindig a tartomány legerősebb pártja 39 százalékkal. Az FDP (szabaddemokraták) mindössze 5,3 százalékkal nem elég erősek a kormányzati partnerséghez. A zöldek 24,2 százalékkal a második legerősebb párttá váltak (ez 12 százalékponttal több, mint korábban) és valószínűleg a 23,1 százalékot elérő SPD-vel (szociáldemokraták) fognak tartományi kormányt alakítani. *Winfried Kretschmann*, a Zöld Párt tartományi vezetője lesz az első zöld miniszterelnök Németországban. A Baloldali Párt 2,8 százalékot ért el, százalékos arányban ez ugyan 0,3 százalékkal kevesebb, de abszolút számban 17853-mal több, mint az előző tartományi választáson.

Rhein-Pfalz tartományban is március 27-én voltak a választások. Az eddig abszolút többségben volt SPD közel 10 százalékpontot veszített, de 35,7 százalékkal első párt maradt. A Zöld Párt 15,4 százalékkal a harmadik helyre jutott fel és feltehetőleg a szociáldemokratákkal együtt fogják kormányozni a tartományt. Az FDP 4,2 százalékkal kiesett a tartományi képviselőségtől, míg a Baloldali Párt 3 százalékkal ezúttal sem tudott bejutni a tartományi parlamentbe.

Március 20-án a keleti Szász-Anhalt tartományban továbbra is a CDU végzett az első helyen (34,3) és a Baloldali Párt maradt a második legerősebb 24,6 százalékkal, és képviselőinek száma 26-ról 29-re emelkedett. Az FDP itt is kiesett a parlamentbe jutásból, viszont a zöldek szavazataik számát majdnem megkétszerezve 6,7 százalékkal itt is előszörre jutottak be a parlamentbe. Jelentős esemény, hogy a szélsőjobb itt sem érte el a küszöböt, nincs parlamenti képviselő.

A márciusban tartott választások eredményeire nagy hatással voltak a japán katasztrófa eseményei, amelyek segítették a Zöld Párt ugrásszerű megerősödését. A korábbi, február 20-i hamburgi választásokon a bal felé orientálódást fejezte ki, hogy az SPD jelentősen növelve korábbi teljesítményét 48,4 százalékkal az első helyen végzett, és a Baloldali Párt is 6,4 százalékkal, a tartományban először, bejutott a parlamentbe. A baloldal számára fontos nemzetközi tanulság, hogy a környezeti problémákra mindenütt nagyon kell figyelni, és az ökológiai céloknak a programokban megfelelő helyet kell biztosítani.

Tudósítónktól

Baloldali siker Franciaországban

A franciák március 20–27-én járultak a kanton választások első és második fordulójához. A bonyolult közigazgatási rendszer 26 régióra, 100 megyére, 341 járásra, 4.032 kantonra és 36.280 községre oszlik. A járasok és a kantonok csak közigazgatási egységet jelentenek, melyeket nem választott testületek irányítanak. A politikai erőpróbán választották meg azokat a tanácsosoknak nevezett küldötteket, akik a megyei önkormányzatokban az egyes kantonok lakosságát fogják képviselni. Az első forduló eredménye viszonylag jól mutatja a lakosság politikai hangulatát, ami fontos információt jelent a jövő évi elnökválasztás előtt.

Az első menetben a választók 55,6, a másodikban 55,03 százaléka tartózkodott. Az eredmények a középbal és a radikális baloldali erők megerősödését, és az UMP kormánypárt jelentős visszaesését mutatják. Március 20-án a szocialisták 24,94, a kisebb balközép szervezetek 6,89 százalékot kaptak. A kommunistákat és a Balpartot tömörítő Baloldali Front 8,92 százalékot szerzett, a környezetvédőket a választók 8,22 százaléka támogatta. A francia média által „plurális baloldalnak” nevezett pártok, melyek az elnökválasztás második fordulójában általában közös jelöltet támogatnak, a voksok 48,97 százalékát kapták. A *Nico-*

las Sarkozy elnökhöz közel álló UMP 16,97 százalékot szerzett, ami a különböző jobboldali pártok voksaival együtt 31,75 százalékra emelkedett. A *Marine Le Pen* által vezetett szélsőjobboldali Nemzeti Front (FN) támogatottsága 15 százalékos volt.

A második fordulóban már csak az „állva” maradt jelöltekre lehetett szavazni. A szavazatok megoszlása: Szocialisták 35,74; UMP 20,32; Nemzeti Front 11,63; Baloldali Front 5,1 és a környezetvédők/zöldek 2,6 százalék. A Baloldali Front sikeresen szerepelt a választásokon és megerősítette helyzetét a régiókban. 118 jelöltje szerzett mandátumot, közülük 113 a Francia Kommunista Párt tagja. A választás azt mutatta, hogy a kommunisták támogatottsága újra növekszik.

A Baloldali Front nyilatkozata megállapítja, hogy az elnök pártjának, az UMP-nek a jelöltjei súlyos vereséget szenvedtek. A tartózkodók száma nem a közömbösséget mutatja, hanem a tiltakozást a politikai pártoknak a társadalom igényeire adott érdektelen válaszaikra. A szavazás eredménye is bizonyítja, hogy a franciák elutasítják az igazságtalan szociális rendszert. Az ország súlyos válságban van, amire a Baloldali Frontnak kell alapvető demokratikus, és szociális változásokat jelentő megoldást javasolni. *K.G.*

TGM az új alkotmányról

(Folytatás a 4. oldalról.)

... („három csapás”, a büntethetőség korhatárának leszállítása, a legapróbb szabálysértések büntetési tételeinek aránytalan szigorítása, most meg a „valódi életfogytiglan”), a szociális konfliktusok rendőri megoldásának szorgalmazása.

Ezeket az elemeket azért említem, hogy a mostani alkotmányozás és törvényhozás általános diszkriminatív jellegét érzékeltessem, ez az a kontextus (keret), amelyben a szociális jogok eltörlését értelmeznünk kell. A nemzeti neokonzervativizmus még nem merészkedett az állampolgári jogegyenlőség nyílt,

explicit megszüntetéséig, de közeledik ehhez a határponthoz. A köztársasági alkotmány ragaszkodott az alapjogok – köztük a szociális jogok – föltétlenségének és korlátozhatatlanságának mítoszához, az új, poszt-republikánus és antirepublikánus alaptörvény viszont új mítoszt teremt: azt, hogy az alapjogok gyakorlását (gyakorolhatását) ki kell érdemelni az állami tekintély színe előtt.

Evvél a második világháború óta a polgári demokráciákban uralkodott konszenzus megszűnt. Az új magyar állam nemcsak a kisebbségbe szorult magyar baloldalnak üzen hadat, amelyet – a közvélemény egy-

harmadát – szüntelenül megaláz szimbolikusan és a hétköznapi üldözési praktikákkal, hanem a magyarországi társadalomnak is, amelynek a rászoruló többségét az állam (jogokkal és méltósággal fölruházott) kényszerű ügyfeléből az állam kiszolgáltatott alattvalójává változtatja, miközben ezt a társadalmi többséget szándékairól elmulasztja tájékoztatni. Sőt: a médiapolitikájával elrejtja a társadalom előtt azt, amit tesznek vele.

Az új rezsím hívei azt hozzák föl patrónusaik védelmére, hogy nem lövetnek, mi több: egyelőre megírhatjuk véleményünket a különösebb befolyás nélküli lapokban. Igazuk van. Erőszakra akkor volna szükség, ha a magyar emberek tudnák, mi készül.

Zsákutca Koszovóban

Az USA és az Európai Unió gyámkodása mellett három éve „függetlenné” vált, Koszovó helyzetében nem történt lényeges változás. Az ENSZ 192 tagja közül 117 nem ismerte el az új államot, köztük a Biztonsági Tanács két állandó tagja Kína és Oroszország sem. Az Európai Uniónak nincs egységes álláspontja, mert a szervezet 27 országa közül Ciprus, Görögország, Románia, Spanyolország és Szlovákia nem támogatja az egykori jugoszláv tartomány önállóságát. Pristinában mindössze 18 országnak van diplomáciai képviselete. A múlt év decemberében tartott előre hozott választásokon az egykori gerilla vezér, *Hasim Thachi* Koszovói Demokratikus Pártja (PDK) végzett az első helyen, de két hónapig tartó, keserves alkudozás után sikerült csak koalíciós kormányt alakítani.

A bizonytalan helyzet miatt elmaradt a külföldi befektetők várt adata. Az aktív lakosság mintegy 40–50 százaléka munkanélküli, az ország fő bevételi forrását a nemzetközi segélyek és a külföldön élők hazautalásai jelentik. Az 1,8 milliós népesség 35 százaléka a szegénységi küszöb alatt él. A vásárlóerő alapján számított nemzeti jövedelem 2500 USD/ fő/év.

A **TÁMPONT** 2008. májusában, a magyar médiában elsőként foglalkozott a szerb barátsággal nem vádolható volt hágai főügyész, *Carla del Ponte* „Vadászat, én és a háborús bűnök” című könyvével, amelyben a Koszovói Felszabadító Hadsereg (UCK) több vezetőjéről, köztük a kormányfővé választott *Hasim Thaciról* azt állította, hogy illegális szerverkereskedéssel foglalkoztak. A leleplezés kellemetlenül érintette a Koszovó függetlenségét erőszakoló nyugati kormányokat.

Közel három év telt el, amíg az agyonhallgatás csendjét *Dick Marty*, az Európa Tanács emberjogi jelentéstevője megtörte. A CIA titkos járatait is leleplező svájci szenátor a szerb és roma származású foglyok meggyilkol-

ásával vádolta meg az UCK vezetőit. A jelentés szerint Thaci irányítója volt az 1998–99-ben zajlott koszovói harcok alatt és után egy fegyver-, kábítószer- és emberi szervek csempészésével foglalkozó nemzetközi maffiahálózatnak. A dokumentum megállapítja, hogy az UCK közvetlen támogatást kapott a tirinai kormánytól és az albán hadseregtől valamint a régióban jelenlévő nyugati titkosszolgálatoktól. *Dick Marty* jelentése alapján az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése január 25-én 169 szavazattal, 8 ellenében, 14 tartózkodással „független és alapos vizsgálatot” követelt az UCK által fogva tartott személyekkel szemben elkövetett erőszakos cselekmények ügyében. A döntés után rendezett sajtótá-

jekoztatón *Marty* kijelentette, hogy megfelelő garanciák híján „a bíróságok képtelenek megvédeni a tanúkat,” akik közül „töb-beket már meggyilkoltak”.

A *The Guardian*, londoni bal-közép irányzatú napilap nyilvánosságra hozta a *Hasim Thachi*-val foglalkozó NATO- és más titkosszolgálati dokumentumokat, amelyekben koszovói szervezett bűnözés „legnagyobb halának” nevezték az egykori gerilla vezért. A *FBI* és az angol katonai titkosszolgálat, az *MI5* anyagai említést tesznek *Xhavit Halitiról* az UCK logisztikai szolgálatának volt vezetőjéről is, aki jelenleg parlamenti képviselő, és a miniszterelnök tanácsadója. *Haliti* „közvetlenül irányította a leánykereskedelmet, a kábítószer- és fegyvercsempészt”. Feltételezett elkövetője volt több gyilkoságnak, gyakran használt hamis útlevélet,

ezért számos európai ország feketelistáján szerepel. A szerverkereskedelem egyik színhelye a pristinai *Medicus* magánklinika volt. A *Marty* dossziében szerepel a kórház egyik orvosa, az UCK egykori egészségügyi főnöke, *Dr Shaip Muja neve* is, aki a kormányfő közeli munkatársa. *Thachi* és társai a koszovói fegyveres csoportok gaztetteit leleplező jelentést „a szerb és az orosz kormányok koholmányának, lejárató akciónak” nevezték.

A nyugati országok leplezetlen kettős mércéjét mutatja, hogy a súlyos gaztettek elkövetésével gyanúsított személyek ellen büntetőeljárás nem indult, és magas állami tisztségeket tölthetnek be. A koszovói maffiavezérek a NATO és az Európai Unió elfogadott partnerei.

No comments!

ács

Venezuela a földi paradicsom

A Venezuelai Bolívari Köztársaság Nagykövetsége sajtóbeszélgetésre hívta meg a MUOSZ Turisztikai és Gasztronómiai Szakosztályának tagjait, akik a dél-amerikai ország idegenforgalmi nevezetességeiről kaptak szóban, írásban és képben részletes tájékoztatást. *László Gyula* szakosztályi titkár üdvözlő szavai után, *Adriana A. Gottberg Gil* ideiglenes ügyvivő elmondta, hogy Kolumbusz Kristóf harmadik útja során, 1498-ban fedezte fel Venezuelát, amit „földi paradicsomnak” nevezett.

A nép őrzi a nagy dél-amerikai szabadsághős, *Simon Bolívar* emlékét, neve az ország nevében és pénznemének elnevezésében is szerepel. Venezuelában az idén ünneplik a függetlenség kikiáltásának 200. évfordulóját, ami a spanyol hódítás végét jelentette. A megszállók az őslakosság 80 százalékát kiirtották, akiknek aránya napjainkban egy százalékra csökkent. A 26 milliós népesség 65 százaléka harminc év alatti. Az ország gazdaságában meghatározó szerepet játszik a kőolajipar, ami a GDP egyharmadát és az export 80 százalékát jelenti. Fontos gazdasági ágazatok a halászat, a bányászat és a mezőgazdaság is.

Venezuela a legurbanizáltabb állam Dél-Amerikában.

A turizmus fellendülőben van. Az ügyvivő asszony elmondta, hogy a bankok kötelesek hitelállományuk 2,5 százalékát idegenforgalmi célokra fordítani, amelyek három évig kamatmentesek. A belföldi idegenforgalom tavaly 17 millió fő volt, ami az előző évhez képest 13 százalékos növekedést jelent. Évente mintegy ötszázezer külföldi turista látogat az országba, ahol 43 nemzeti park található. Legmagasabb pont az Andokban fekvő 4979 méteres Bolívar csúcs. Az Atlanti-óceán illetve a Karib-tenger mellett Venezuelának 2800 km hosszú tengerpartja van. Két évszak, esős és esőmentes váltja egymást. A közbiztonságról szólva *Adriana A. Gottberg Gil* hangsúlyozta, hogy az ötmillió lakosúra növekedett Caracast és egy-két nagyvárost leszámítva a turisták teljes biztonsággal közlekedhetnek az országban.

Papp Orsolya, a nagykövetség munkatársa elmondta, hogy Venezuela egész évben várja a látogatókat. Az Európai Unió tagállamaiból érkező turisták kilencven napos vízummentességet élveznek. A spanyol mellett,

31 indián nyelv használatát is biztosítja az alkotmány. Az ország jelképes virága az *orchidea*, amit 1951-ben nyilvánítottak a „nemzet virágává”. A „nemzet madara” a nagytestű *trupial*, amelynek hasa és fehér csíkkal díszített szárnya fekete, a farka viszont narancssárga. A nemzeti zászlóban a sárga sáv az aranyat, a kék az eget és a vörös a forradalmat jelképezi.

Az előadásokat filmbemutató követte, ami az ország természeti szépségeit, köztük a *Zulia* államban lévő *Sinamaica* lagúnát, a 10 km hosszú *Guacharo* barlangrendszerét, a 980 méter magas *Angel* vízesést és más tájakat mutatott be.

Mintegy harminc újságíró vett részt a sajtóbeszélgetésen, melynek moderátora *Kovács Gábor*, a **TÁMPONT** szerkesztője volt. Hazánkból jelenleg nincs szervezett turizmus Venezuelába. Az utazási irodáknak sincs közvetlen kapcsolatuk a dél-amerikai országban működő partnereikkel, ezért csak egyéni utak lehetségesek. Sajnálatos, hogy a két ország közötti, korábban élénkebb gazdasági és kulturális kapcsolatok most csak takaréklángon működnek.

Munkatársunktól

Szolidaritás a japán néppel

Milliók figyelik világszerte aggodva az Észak-Japánból érkező híreket. Március 28-án a hírek már több mint tízezer halotról és még mindig 17 ezernél több eltűnről számolnak be, de már az első napok után kirajzolódott a legsúlyosabbak közé tartozó természeti katasztrófa képei.

„Japán jól felkészült a földrengések elleni védelemre”, írja az *Earth Times* angol nyelvű környezetvédő lap. „A Nagy Kanto földrengésnek 1923-ban kiterjedt épületkárok és több mint 100000 halottja volt, és mégis 1995 újra pusztított: a kobei földrengés 6.000-nél több halottat, 415.000 sebesültet okozott, 100.000 otthont teljesen lerombolt, 185.000 otthon szorult részleges javításra. Japán nagy hangsúlyt helyezett a földrengésbiztosítottságra”. ... „Amire a japán kormány nem gondolt, az a nagy sebességgel érkező cunami betörésének a hatása, amely a keleti partot kevés figyelmeztetés után érte el”. ... „A japánok most nemcsak olyan rövid távon megoldandó problémákkal szembesülnek, mint a sebesültek ellátása, a tisztavíz-ellátás biztosítása, a járványok elterjedésének minimalizálása és az élet normális mederbe terelése az érintett területeken, hanem hosszú távú kérdésekkel is, mint a gazdaság újjáépítése és Tokió felhőkarcolói jövőjének a felködlő problémája”.

A cikk utal arra, hogy a cunami által felhasogatott földek miatt csökken a megművelhető terület, kevesebb lesz a munkaalkalom, amihez hozzáadódnak a helyreállítás és a nagyobb im-

portszükséglet költségei. És nem utolsósorban említi a lakosság lelki szenvedését az elvesztett család és barátok miatt. A cikk azzal a gondolattal zárul, hogy a rövid távú problémák megoldása egy dolog, a hosszú távúaké azonban egészen más.

Az idézett cikk még nem foglalkozott a fukushimai atomerőmű problémájával, ami napról napra egyre súlyosabbnak bizonyult. Az erőmű a földrengés hatását még jól állta, a cunamira azonban nem készültek fel. Az építmények legalsó szintje alig egy méterrel van magasabban, mint a tenger szintje. A cunami tönkretette az áram- és a vízellátás rendszerét, beleértve azokat a tartalék diesel generátorokat, amelyeknek vészhelyzetben biztosítani kellett volna az áramellátást a reaktorok vízhűtéséhez. A hűtés kimaradását kezdetben repülőgépekről szórt vízzel és tengervízzel próbálták ellensúlyozni, az előbbi nem volt elegendő a szükséges hatás elérésére, az utóbbi pedig környezeti szempontból hibás lépésnek bizonyult. Végül a hűtéshez szükséges energiát mobil generátorokkal sikerült biztosítani, így sikerült a reaktorokat lehűteni és részlegesen leállítani.

A fenti műveletek során az üzemi állapottól eltérő viszonyok következtében a reaktorokat fedő külső rendszerekben megnőtt a hidrogén aránya, ami több rendszerben is robbanásokhoz vezetett. Ezek a robbanások megrongálták az épületeket és rendszereket, amelyek a radioaktív anyagokat hermetikusan elzárták a környezettől,

vagyis a sugárzó anyagok egy része főleg gázok és gőzök formájában kijutott a környezetbe, a légkörbe. ez a sugárzás azonban még nem mutatott veszélyes mértékű koncentrációt.

Idővel súlyosabb problémák jelentkeztek, a hűtővíz sugártartalma emelkedett és a tengervízbe is került sugárzó anyag. Először 10, később 20, legutóbb már 30 kilométeres körzetből kellett kitelepíteni a lakosságot, ami több mint százezer embert jelentett. A tengeri halászati tilalom 20 kilométeres körzetre terjed ki. A hűtőrendszer helyreállításán és újraindításán dolgozókat a műszakok váltása mellett is a megengedettnél sokkal nagyobb sugárhatás érte és éri.

Az utóbbi napokban a sugárveszély növekedését a 2. számú reaktornál tapasztalták, amelynek belsejében feltehetőleg a fűtőelemek részlegesen összeolvadtak és e cikk írása idején még nem tudni, hogyan akarják a szakemberek a keletkezett helyzetet megoldani, illetve, hogy a másik három, kezdetben működő reaktorban nem lép-e fel hasonló probléma.

A Zöld Baloldal tiszteletbeli elnöke, *Droppa György* a szervezet nevében március 15-én közzétett nyilatkozatában a tanulságokat és ajánlásokat a következőképpen foglalta össze:

A fokozottan földrengésveszélyes területeken azonnal le kell állítani minden atomerőmű-építést. Az ilyen telephelyeken működő atomerőművek biztonsági rendszereit felül kell vizsgálni, és mihelyt lehetséges, azokat véglegesen be kell zárn.

Minden működő atomerőmű esetében meg kell vizsgálni a működésre hatást gyakorolható

természeti katasztrófák előfordulási valószínűségét, és ennek megfelelően meg kell erősíteni azok biztonsági rendszereit.

Az új atomerőművek építésére vonatkozó előírásokat felül kell vizsgálni, és jelentősen meg kell szigorítani. Meg kell akadályozni, hogy olyan erőművek épülhessenek, amelyek fizikai leállításhoz energiára van szükség.

Azonnali bevetésre kész műszaki mentőcsapatokat kell felállítani, amelyek az ENSZ és a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség felügyelete alatt működnek, és riasztás esetén 6 órán belül, felszereléssel együtt bármely erőmű telephelyén bevetethetők.

Nemzetközi biztosítási alap létrehozására kell kötelezni az atomerőműveket működtető államokat és vállalkozásokat, hogy bármely baleset esetén az anyagi kártérítésre is lehetőség legyen. A kármentő alapot az ENSZ kezelésébe kell adni.

Az ENSZ közreműködésével olyan vizsgálatokat kell folytatni, amelyek körültekintően elemzik bolygónkon a nukleáris energia alkalmazását. Különös tekintettel az ún. békés atomerőművek és a hadiipar összefüggéseire, a nukleáris hasadóanyagok hosszú távú tárolásának megoldatlanságára, kockázataira, illetve megoldási lehetőségeire és az erőművi balesetek veszélyeire.

A Zöld Baloldal támogatja egy olyan, a kormány által finanszírozott energetikai, fizikai, ökológia, geológiai, katasztrófavédelmi szakértők részvételével lebonyolított széles körű szakmai-társadalmi vita megszervezését, amely lehetővé teszi a kérdés pártatlan, tárgyilagos, igényes megvitatását. *MT*

A Munkáspárt 2006 támogatja a demonstrációt

A Munkáspárt 2006 támogatásáról biztosította a szakszervezeti vezetők és egyeztetve velük a demonstráción való részvétel módját. Elsősorban támaszkodunk ebben azoknak a tagjainknak a segítségére, akik szakszervezeti tagságuk révén is érintettek. Azt kérjük, hogy szervezeteink mindenütt vegyék fel a kapcsolatot a szakszervezeti szervezőkkel és maximálisan mozgósítsanak a demonstráción való részvételre.

Az Európai Baloldali Párt és a Magyarországi Munkáspárt 2006 támogatja az Európai Szakszervezeti Szövetség és a magyar szakszervezeti konföderációk által szervezett demonstrációt a megszorításokon alapuló politika ellen.

Mi is elfogadhatatlannak tartjuk az egykulcsos adórendszert, a nyugdíjasokat és a közalkalmazottakat sújtó intézkedéseket.

Ezért mindenkit arra kérünk, hogy április 9-én jöjjön el Budapestre, a Hősök terére, fogjunk össze érdekeink védelmére!

Szerintünk is azonnali lépésekre van szükség az alacsony bérek emelésére, a fenyegető munkanélküliség csökkentésére.

A mi álláspontunk szerint azonban már többre van szükség: azt a gazdasági rendszert is meg kell változtatni, amely lehetővé teszi a kizsákmányolást, amely alapvetően felelős a mostani válságért.

Mi nem akarjuk, hogy a válság enyhítéséhez szükséges pénzt a munkavállalókkal, a kevésbé tehetősekkel fizettségük meg, és olyan gazdasági rendszer kialakítását javasoljuk, amely a jövőben nem okoz ilyen súlyos kríziseket. Nem elég a betegség tüneteit kezelni, a tüneteket kiváltó „kórból” is ki kell gyógyulni.

És ne feledjük: ha egyesítjük erőnket, együtt erősebbek leszünk!

Békemenet április 3-án

A MEASZ – Összefogás a Demokráciáért az elmúlt évek hagyományainak megfelelően idén is megemlékezik a második világháború magyarországi befejezéséről, a béke beköszöntéről, a fasizmus alóli felszabadulásról, a haláltáborokban megsemmisült áldozatokról, a háborúban elesett hősről.

2011. április 3-án (vasárnap), „MI VAGYUNK A TÖBBSÉG! – WE ARE THE MAJORITY!” címmel békemenetet szervezünk, amely 18.00 órakor a Fővám térről indul a Szabadság hídon át a Szabadság-szoborig, ahol 18.45 órai kezdettel fáklyás megemlékezést tartunk. A megemlékezést a MEASZ Demokrácia Akadémia fiatal hallgatói szervezik.

1945–2011 „De tavasz, tavasz volt, fölszállt a füst, és oszlott a gyötrelém.” (Garai Gábor)

Szeretettel várunk a békemenetre és a gellérthegy megemlékezésére minden olyan fiatal, és lélekben fiatal, a különféle szervezetek lelkes tagjait, akik számára fontos a kiállítás a béke, a humanista eszmék, valamint az antirasszista mozgalom mellett, akik vállalják az összefogást a demokráciáért!

A békemenettel a Szabadság-szoborért is kiállunk. Annak sajnálatos aktualitást ad, hogy februárban egy alapítvány a köztársasági elnököt a Szabadság-szobor lecserelésére kérte fel, amely ellen minden jó érzésű embernek tiltakoznia kell.

Megtisztelő jelenlétükre számítva, üdvözléssel

Hanti Vilmos, a MEASZ elnöke
és Kovács Zoltán,
a MEASZ Demokrácia
Akadémia hallgatója

A vöröscsillag-per története

Megjelent Nyári Zsolt „beszélgető könyve” a vöröscsillag per-ről.

A könyvben megszólalnak, akik akár közvetve, akár közvetlenül részesei voltak ennek a történetnek. Miért vállalta Vajnai Attila a nyílt kiállást az igazságtalan, a munkásmozgalmat besározni akaró törvény ellen? Jogász vélemények a per-ről; miért bíztak a strasbourgi sikerben? Politikusok a per jelentőségéről a magyarországi baloldal küzdelmeiben. Dokumentumok és a könyv szerzőjének novellái. A könyv érdekes olvasmány és tanulságos történet.

Vedd meg!
Olvasd!
Terjeszd!

Új, fiatal vezetés Hevesben

Több mint 20 éve a Heves megyei pártszervezetben vezető szerepet játszott és a megyét az országos pártszervezet egyik támaszává tette Tajcs Ferenc elvtársunk. Most korára és betegségére való tekintettel lemondott a megyei elnöki funkcióról, de erejéhez képest továbbra is részt vesz a megye és az országos szervezet életében. Jó egészséget kívánunk neki!

A megyei elnöki tisztségre Tatár Csabát, az eddigi Eger városi elnököt választották meg és megfiatalodott a megyei vezetőség is. A megye párttagsága fontos szerepet játszik a Munkáspárt 2006 és az ifjúsági szervezet a MIKSZ életében. További sok sikert kívánunk munkájukban!